

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1774	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 9 Σεπτεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ποιός ἀνέβηκε στὸν οὐρανό;

«Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰω. 3,13)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τί λέει τὸ εὐαγγέλιο; Ὅτι κανένας —ἀκοῦτε;—, **κανένας δὲν ἀνέβηκε στὰ οὐράνια**, ἐκτὸς ἀπὸ Ἐναν.

—**Μπᾶ!** θὰ πῆ κάποιος, εἶνε αὐτὸ σήμερα ἀληθινό; «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», ποὺ πῆγαιναν μὲ τὰ γαῖδουράκια, μποροῦσε νὰ λεχθῆ. Ἄλλὰ σήμερα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐγίνε ἀστροναύτης καὶ περπατάει στὸ διάστημα, ἔρχεσαι ἐσὺ καὶ λὲς ὅτι κανένας δὲν ἀνέβηκε στὰ οὐράνια;...

Καὶ ὅμως ἐπιμένω. Χιλιάδες κ' ἑκατομμύρια ἀστροναῦτες νὰ πετάξουν στὸ διάστημα, πάλι ὁ σημερινὸς λόγος τῆς Γραφῆς εἶνε **ἐκατὸ τοῖς ἐκατὸ ἀληθινός!** Μὰ πῶς; Ἀκοῦστε.

Ἡ λέξις **οὐρανός**, ἀγαπητοί μου, δὲν σημαίνει μόνο τὸν φυσικὸ αὐτὸν οὐρανὸ ποὺ βλέπουμε, μὲ τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια. Μήπως κι αὐτὰ τὰ βλέπουμε ὅλα; Ἄν ἔχουμε τὴν ὑπομονὴ τῆ νύχτα μὲ γυμνὸ μάτι νὰ μετρήσουμε τ' ἀστέρια, θὰ δοῦμε ὅτι δὲν εἶνε παραπάνω ἀπὸ πέντε ἕως ἑξὶ χιλιάδες. Μὲ ἰσχυρὸ τηλεσκόπιο ὁ ἀριθμὸς ἀνεβαίνει σὲ εἴκοσι ἕως τριάντα ἑκατομμύρια. Ἄλλὰ καὶ πάλι δὲν εἶνε μόνο αὐτά. Τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ἀναρίθμητα, ἀνυπολόγιστα σὲ μεγέθη, καὶ οἱ μεταξύ τους ἀποστάσεις ἀσύλληπτες. Ἄρκει νὰ σκεφθοῦμε ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ γῆ, θέλει ὀκτώ λεπτά· τόσο μακριὰ εἶνε ὁ ἡλιος. Καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι ἡλιοι πολὺ μεγαλύτεροι ἀπ' τὸν δικό μας· καὶ βρίσκονται τόσο μακριὰ, ὥστε γιὰ νὰ φτάσῃ ἐδῶ τὸ φῶς τους χρειάζεται ἑκατομμύρια χρόνια, κι ἂς τρέχη τὸ φῶς μὲ τριακόσα χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο.

Λοιπὸν τί κουβεντιάζεις καὶ τί συζητᾷς, ἄνθρωπε ὑπερήφανε; Νομίζεις, καὶ ἂν πᾶς στὸ φεγγάρι, πῶς κάτι πέτυχες; Ξέρεις πῶς μοιάζει αὐτό; σὰν ἓνα παιδάκι ποὺ ἀρχίζει νὰ περπατᾷ, νὰ βγῆ μπουσουλώντας στὸ κατώφλι καὶ νὰ δῆ τὴ γειτονιά· κ' ἐπειδὴ εἶδε τὴ γειτονιά νὰ

νομίζῃ πῶς εἶδε τὸν κόσμον ὅλο. **Οὔτε ἓνα βῆμα δὲν ἔκανε** ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος στὸ διάστημα.

Ἄλλὰ ἔστω· ἂς ὑποθέσουμε ὅτι βρῆκε ἓνα ταχύτερο πύραυλο κι ὅτι ὅπως τώρα περιηγεῖται τὴ γῆ τότε θὰ περιηγῆται τοὺς οὐρανοὺς πετώντας ἀπὸ ἀστέρι σὲ ἀστέρι. Λοιπὸν τελειώσαμε; Κι ἂν ἀκόμα αὐτὸ τὸ ἀπίθανο γίνῃ —ποὺ χρειάζονται ἑκατομμύρια χρόνια γιὰ νὰ περιοδεύσῃ τὸ ἄπειρο σύμπαν— μετὰ τί; Τίθεται τὸ ἐρώτημα· **Πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα τί ὑπάρχει;**

Τί ὑπάρχει; Ἐμένα ρωτᾷτε; Ρωτήστε τὴ Γραφή· ἐκεῖ τὰ λέει ὅλα. Τί λέει ἡ Γραφή· «*Αἰνεῖτε αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν...*» (Ψαλμ. 148,4). Σύμφωνα μὲ τὸ ῥητὸ αὐτὸ καὶ ἄλλα χωρία, ἡ Γραφή διακρίνει πολλοὺς οὐρανοὺς· λέει, ὅτι **ὑπάρχουν τρεῖς οὐρανοί:** ὁ πρῶτος εἶνε αὐτὸς ποὺ φτάνει ὡς τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὰ σύννεφα, ὁ δεύτερος εἶνε ὁ θόλος μὲ τὰ ἄστρα ποὺ βλέπουμε· καὶ πέρα ἀπ' τὸν δεύτερο οὐρανὸ εἶνε ἓνας ἄλλος, «*τρίτος οὐρανός*» (Β' Κορ. 12,2), πνευματικὸς οὐρανός, ὁ χῶρος τοῦ πνεύματος.

Δὲν ὑπάρχει μόνο τὸ ὑλικὸ σύμπαν· αὐτὸ εἶνε μία σκιά ἐνὸς ἄλλου σύμπαντος, ποὺ ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τ' ἀστέρια καὶ τοὺς γαλαξίες. Ἐκεῖ εἶνε **ὁ θρόνος τῆς ἁγίας Τριάδος.** Ὅπως ἐδῶ κυριαρχεῖ ὁ ἥλιος, ἔτσι στὸ πνευματικὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦν οἱ ἀγγελικὲς δυνάμεις καὶ τὰ πνεύματα τῶν δικαίων, βασιλεύει ἓνας ἄλλος ἡλιος. Ὅχι ἀπλῶς ἡλιος, ἀλλὰ τρισῆλιος Θεότης, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Ἐκεῖ λοιπὸν, σ' ἐκεῖνο τὸν οὐρανό, ἦταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ἦρθε κοντὰ μας.

Καὶ **πῶς κατέβηκε;** Θὰ φέρω ὡς παράδειγμα κάτι ποὺ εἶδα στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Πίνδου. Ἐκεῖ μιὰ μέρα διέκρινα ἓνα σημαδάκι στὰ οὐράνια· φαινόταν σὰν τελεία — τόσο ψηλὰ πετοῦσε. Μετὰ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει διαγράφοντας κύκλους, μέχρι ποὺ ἦρθε καὶ κάθισε στὴν κορυφὴ ἐνὸς βράχου. Ἦταν ἓνας ἀετὸς - χρυσάετος

καὶ τὰ φτερά του λαμποκοποῦσαν στὸν ἥλιο, θέαμα ἐξαισίον. Σὰν τὸν χρυσαέτο λοιπὸν ἦρθε στὴ γῆ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἡ Ἀποκάλυψις τὸν χαρακτηρίζει ἀετὸ μεγαλοπτέρυγα (βλ. Ἀπ. 12,14).

Γιατί ἦρθε; Για ν' ἀνεβάση ἐμᾶς στὰ οὐράνια.

Μὲ τὴν ἀγία γέννησί του ἔγινε ἡ κατάβασις, καὶ μὲ τὴν ἔνδοξο ἀνάληψί του ἡ ἀνάβασις. Ἄν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς τέχνες, τὶς ἐπιστῆμες καὶ φιλοσοφίες μπορούσε μόνος του νὰ λυτρωθῆ, δὲν θὰ κατέβαινε ὁ Χριστός· ἐπειδὴ μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν μπόρεσε, γι' αὐτὸ ἦρθε ἐκεῖνος.

Καὶ **μᾶς ἔδωσε μέσο** πού, ἂν θέλουμε νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε, θὰ πετάξουμε πολὺ ψηλά· μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ γίνῃ πνευματικὸς ἀστροναύτης. Ποιὸ εἶνε τὸ μέσον αὐτό, ὁ πνευματικὸς πύραυλος; Εἶνε **ἡ πίστις** στὸ Χριστό.

Παράδειγμα· μπαίνουν δύο στὴν ἐκκλησιά, ἕνας ποὺ πιστεύει κ' ἕνας ποὺ δὲν πιστεύει. **Ὁ ἄπιστος** σέρνεται· ἔρχεται ἀπὸ μιὰ συνήθεια ἢ κάποια κοινωνικὴ ὑποχρέωσι. Ἄλλοῦ γίνεταί φτερωτός, στὴν ἐκκλησιά λὲς κ' ἔχει μολύβια τὰ πόδια. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τὴ ζωγραφικὴ τὴ μουσικὴ, καὶ βγαίνοντας ἔξω ἴσως νὰ πῆ· Ὡραία εἶνε ἡ ἐκκλησιά. Ἀπὸ τὴ λατρεία ὅμως, ἔστω κι ἂν γίνεταί στὰ ἑλληνικά, δὲν κατάλαβε τίποτα· γι' αὐτὸν εἶνε σὰν γαϊωνέζικα. **Ὁ πιστός** ὅμως νιώθει ὅτι μπῆκε στὰ ἀνάκτορα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ἐμπρός του εἶνε **«ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»** (Α' Τιμ. 6,15).

Ἡ ὀρθόδοξος λατρεία ὑψώνει τὸν πιστό. Ὅπως λέει ἕνας ὕμνος, *«Ἐν τῷ ναῶ ἐστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν...»* (Μ. Ἐκκ. σφ. ἀπολυτ. ὁρθρ.)· καθὼς στεκόμαστε, λέει, μέσα στὸ ναό σου, νομίζουμε πὼς βρισκόμαστε στὸν οὐρανὸ. Ἄκοῦμε τὰ ὄμορφα τροπάρια, ποὺ δὲν τὰ ἔχει καμμιά θρησκεία στὸν κόσμον. Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι νὰ μαζευτοῦν, δὲν μποροῦν οὔτε ἕνα ψηφίον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θεσπέσιους ὕμνους νὰ φτεριάξουν. Σὲ παλαιότερα χρόνια ἀγράμματοι πιστοὶ τοὺς ἄκουγαν καὶ βούρκωναν. Ἔλεγαν τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»* μὲ πίστι κ' αἰσθάνονταν τὸ Θεὸ μέσ' στὴν καρδιά τους. Ὅταν περνοῦσε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἅγια κι ἄκουγαν *«Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...»* κι ὅταν ὁ ἱερεὺς κρατοῦσε τὸ ἅγιον ποτήριον, ἡ ψυχὴ τους πετοῦσε στὰ οὐράνια.

Δὲν εἶνε λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου. Ἄν μπῆτε στὴν ἐκκλησίαν ὅπως θέλει ὁ Χριστός, θὰ αἰσθανθῆτε ὅ,τι αἰσθάνθηκε τὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ἕνας Γάλλος περιηγητὴς στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἐφθασε σὲ μιὰ ἐκκλησίαν στὸ Ἰκόνιο ἡμέρα Κυριακὴ. Ἐξῶ Τοῦρκοι, κόκκινα φέσια, τζαμιὰ παντοῦ. Μέσα στὴ μικρὴ πλινθόκτι-

στὴ ἐκκλησίαν –κ' ἐνῶ καμπάνες δὲν χτυποῦσαν– ἦταν μαζεμένοι ὅλοι· ἄντρες - γυναῖκες, γέροι - γριὲς καὶ μικρὰ παιδιὰ. Γονατισμένοι κλαίγανε. Τότε αὐτὸς ὁ ξένος, ποὺ ἔγραψε βιβλίον, εἶπε· **«Ὁ Θεὸς λατρεύεται στὴν Ἀνατολή».**

Αὐτὴ ἦταν ἡ πίστις τῶν πατέρων μας. Τώρα; πρέπει νὰ κατεβῆ πάλι ὁ Χριστὸς μὲ φραγγέλλιον ν' ἀρχίσῃ ἀπ' τὸ ἱερὸ βῆμα, τὸν ἄμβωνα, τ' ἀναλόγια καὶ τὰ παγκάρια, νὰ μᾶς διώξῃ ἔξω ὅλους λέγοντας· *«Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου»* (Ἰω. 2,16. Ἡσ. 56,7 = Ματθ. 21,13). Τὴν ἐκκλησίαν, ποὺ εἶνε **«οἶκος προσευχῆς»**, κέντρο λατρείας καὶ **ἐπίγειος οὐρανός**, τὴν καταντήσαμε τόπο κοινόν.

Ὅποιος μπαίνει στὴν ἐκκλησίαν μὲ πίστι, αἰσθάνεται πὼς δὲν πατάει τὴ γῆ· **κάνει φτεροῦγες ἀετοῦ**, πετάει ψηλά, φθάνει μέχρι τὸν οὐρανὸ καὶ ἡ φωνὴ του σμίγει μὲ τῶν ἀγγέλων. Γι' αὐτὸ σὲ κάποιο σημεῖο τῆς θείας λειτουργίας παύουν οἱ φωνὲς τῆς γῆς, φωνὲς ἀνθρώπων, κι ἀκούεται τὸ τραγούδι τῶν οὐρανῶν, τὸ ἐμβατήριον τῶν ἀγγέλων· *«Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος, σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου»* (Ἡσ. 6,3). Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ θὰ προσφερθοῦν τὰ τίμια δῶρα στὸ νοερὸ θυσιαστήριον.

* * *

Οἱ στιγμὲς, ἀδελφοί μου, ποὺ ζῆ ὁ ἄνθρωπος μέσ' στὸ ναὸ εἶνε ἱερέες. Ἄλλ' εἶνε λίγες. Θὰ βγοῦμε πάλι στὸν κόσμον, στὰ μαγαζιά καὶ τὰ γραφεῖα, **θ' ἀνακατευτοῦμε μὲ τὰ γήινα.**

Θὰ ἔρθῃ ὅμως ὥρα –νὰ εἶσαι τόσο βέβαιος ὅσο βέβαιος εἶσαι ὅτι αὔριο ξημερώνει Δευτέρα– ποὺ θὰ πεθάνουμε· κανεὶς δὲ θὰ μὲνῃ ἀθάνατος. Θὰ ἔρθῃ **«ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος»** (Ἀπ. 16,14), ποὺ τὰ πλούτη καὶ τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου θὰ γίνονται στάχτη καὶ σκόνη. Δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε· *«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»* (Ματθ. 24,35· Λουκ. 21,33).

Θὰ ἔρθῃ αὐτὴ ἡ μέρα. Καὶ τότε τί θὰ γίνῃ· θὰ λάμψῃ σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι - βορρᾶ καὶ νότο **ὁ τίμιος σταυρός**, καὶ θὰ γονατίσουν ἐμπρός του ὅλες οἱ φυλές. Πετάξτε ῥυπαρὰ βιβλία καὶ μυθιστορήματα, πάρτε στὰ χέρια σας τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ διαβάζετέ το μέρα - νύχτα. Ἀντέστε στὰ σπιτία σας, ἀνοιξτε τὴν Ἀποκάλυψιν, διαβάστε τὸ εἰκοστὸ πρῶτον κεφάλαιον νὰ δῆτε τί λέει ἐκεῖ. *«Εἶδον»*, λέει, *«οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν»* (Ἀπ. 21,1). Βλέπω καινούργιον κόσμον, τὴ βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· στὴν ὁποία εἶθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὅλους διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος